MEDALION

HERBERT FRANKE

Herbert W. Franke este considerat drept cel mai important autor de anticipaţie contemporan de limbă germană, datorită personalităţii şi lucrărilor lui remarcabile, traduse în multe limbi.

Născut la 14 mai 1927 la Viena, a urmat Politehnica, specializîndu-se în electronică, iar doctoratul obţitindu-l cu o teză de fizică teoretică. Din 1957 s-a stabilit în R.F. Germania, activînd ca profesor (la universităţile din Frankfurt pe Main şi München). Profesorat, cercetare, publicistică, literaturi — iată tot atitea direcţii în care Herbert Franke şi-a cheltuit, de un sfert de veac, energia şi talentul. A scris numeroase cărţi şi studii de ştiinţă şi de popularizare. Ca pionier în domeniul ciberartelor, a organizat expoziţii de grafică electronică, de muzică şi filme cu ordinatorul la Viena, Londra, Zürich, München, Bucureşti, Cairo, Veneţia etc. Ca autor de anticipaţie, a publicat o serie de cărţi de succes, ca „Pustiul de oţel!”, „Capcana de sticlă”, „Cometa verde”, „Colivia cu orhidee”, „Zona zero”, „Reţeaua gîndurilor" (roman tradus şi în româneşte, Editura Univers. 1979)

Doua povestiri pe care le publicăm aici fac parte din volumul „Urmaşii lui Einstein” şi atestă caracteristicile artei austere a lui Herbert W. Franke: idei SF incitante, o extremă precizare tehnică, o acţiune foarte concentrată. În ciuda firii lui blînde şi generoase, Franke, ca autor de SF, abordează cu o feroce pregnanţă problemele fundamentale ale contemporaneităţii. Personalitate plurivalentă, Herbert Franke se află, împreună cu Wells, A. Tolstoi, Gernsback, Döblin, Efremov, Hoyle, Lem, Asimov sau fraţii Strugaţki, în fascinanta zonă de confluenţă a literaturii cu ştiinţa.

(A. Rogoz).

VREM SĂ-L VEDEM PE DARIUS MILLER

HERBERT FRANKE

NU-ŞI PUTEA explica pe ce cale ajunsese fata la el în cameră. Managerul închiriase ultimul etaj al hotelului, totul era închis ermetic şi păzit.

Darius şedea la aparatul de antrenament, centura cu detectorul cardiac îl fixa de spătarul tare al scaunului, picioarele îi erau prinse în curelele pedalelor. Curba de efort de pe banda de hîrtie cerată a automatului de înregistrare arăta că de două ore muncise cu intensitate, dar pe fruntea lui nu se putea vedea nici cel mai mic strop de sudoare. De cînd intrase fata, angrenajele maşinii de antrenament se opriseră, mişcarea parcă îngheţase brusc. Darius îşi aţinti privirile asupra ei; era drăguţă, foarte drăguţă, ca modelele de pe coperţile revistelor ilustrate.

— Te admir, spuse fata. Tu eşti cel mai mare. Nici unul nu-i grozav ca tine, Darius Miller. Eşti fără pereche şi te iubesc.

Darius rămase nemişcat, nici nu clipi.

— Vino încoace, sărută-mă! îi ceru fata. Aici nu ne deranjează nimeni. Totu-i încuiat, nu-i aşa?

— Da, răspunse Darius.

Se apropie şi mai mult de el.

— Ei, hai odată, sărută-mă! Sau nu-ţi plac?

— Ba da, eşti drăguţă, spuse Darius. Dar tot nu se urni.

Cîteva secunde fu linişte, aproape linişte, căci de afară, prin fereastra deschisă se auzea mare gălăgie: corurile fanilor cereau să-l vadă pe Darius Miller.

Fata trase cu urechea, se întoarse, se duse şi privi pe fereastră. În mase compacte, mulţimea se înghesuia în faţa intrării hotelului. Umpluseră întreaga stradă, circulaţia fusese deviată.

— Vrem să-i vedem pe Darius Miller! urlau fără întrerupere.

Fata trînti fereastra.

— Hai! zise. Ştiu doar că te ţin închis de săptămîni întregi în tabere de antrenament, cantonamente şi institute de experimentare. De cînd n-ai mai

fost împreună cu oamenii? De cînd n-ai mai avut nici o femeie?

— Trebuie să mă antrenez, spuse Darius.

— Mă numesc Edda, explică fata. Ţi-am văzut toate jocurile. Eşti unic. Nimeni nu-i atît de puternic ca tine. Şi nici atît de iute. Cîte goluri ai băgat?

— Cincizeci şi nouă, anul ăsta, spuse Darius.

— M-am ţinut după tine din oraş în oraş. Am vrut o dată să te văd de aproape. Şi acum sînt aici. Fata veni lîngă el. Muşchii ăştia de necrezut... şi voi să-l apuce de braţ. Darius se retrase atît cît îi permiteau centurile. Edda îl privi descumpănită. Ei, hai, nu fi răutăcios. Pentru antrenament mai ai tot timpul. Meciul de azi după masă... ăştia doar nu-s adversari pentru tine.

— Vom învinge, da, vom învinge, spuse Darius. Cucerim cupa. Am luat pînă acum nouă cupe. Azi vine şi a zecea.

Edda îi urmări privirea

— Ai toate cupele aici? Arată-mi-le Vreau să le văd. Hai, arată-mi-le!

— Nu pot să mă dau jos, spuse Darius. Sînt prins în corzi.

Edda deschise catarama centurilor pectorale, apoi se aplecă şi dezlegă curelele pedalelor.

Darius cobori de pe scaun. Cu cunoscutul său mers legănat, se duse la telefon şi formă un număr.

— Ce faci? strigă fata, dar el o îmbrînci cu violentă. Trase cu urechea. Se auzi un pîrîit şi apoi o voce.

Patru ore înaintea marelui eveniment. Consiliul era permanent în şedinţă. Telexurile băteau, pe displayuri apăreau chipurile agenţilor care raportau.

— Aici postul 7, stadionul. Nimic deosebit. Doar chestiile curente. Au fost descoperite şi dezamorsate două bombe.

— Aici postul 3, Hotel Splendid. Ascultaţi, ar putea fi important. În clipa asta a sosit Raggadru. Ştiţi, hipnotizorul indian. A fost salutat de Spencer în persoană. Poate că vor să încerce cu hipnoza.

— N-au decît să încerce, zise Haimes, psihiatrul clubului.

Ceilalţi rîseră.

Preşedintele se întoarse spre medic.

— Ia zi, ce idee ţi-a venit, doc?

Medicul îşi drese glasul.

— Cu mijloace atît de banale ca laxative şi somnifere, nu mai e astăzi nimic de făcut. În această privinţă, adversarul a luat suficiente măsuri de protecţie. Dar...

— Aha, planul doping, întrerupse preşedintele.

— Da, confirmă medicul. Totu-i pregătit. Dacă pierdem jocul, cîştigăm la arbitraj. Am mituit experţii. Vor găsi produse interzise, vă garantez.

— Şi strategia? întrebă Bob pe antrenorul principal.

— Computerul a analizat ultimele jocuri şi a elaborat programul în consecinţă. Planul definitiv nu-l poate face decît după primele minute de joc. Apoi indicaţiile vor fi transmise jucătorilor pe calea undelor.

— Perfect, spuse preşedintele, răvăşind un teanc de bileţele cu notiţe.

— Hank, cum stăm cu publicul?

Hank Mowli, un regizor de film şi televiziune, sări în picioare:

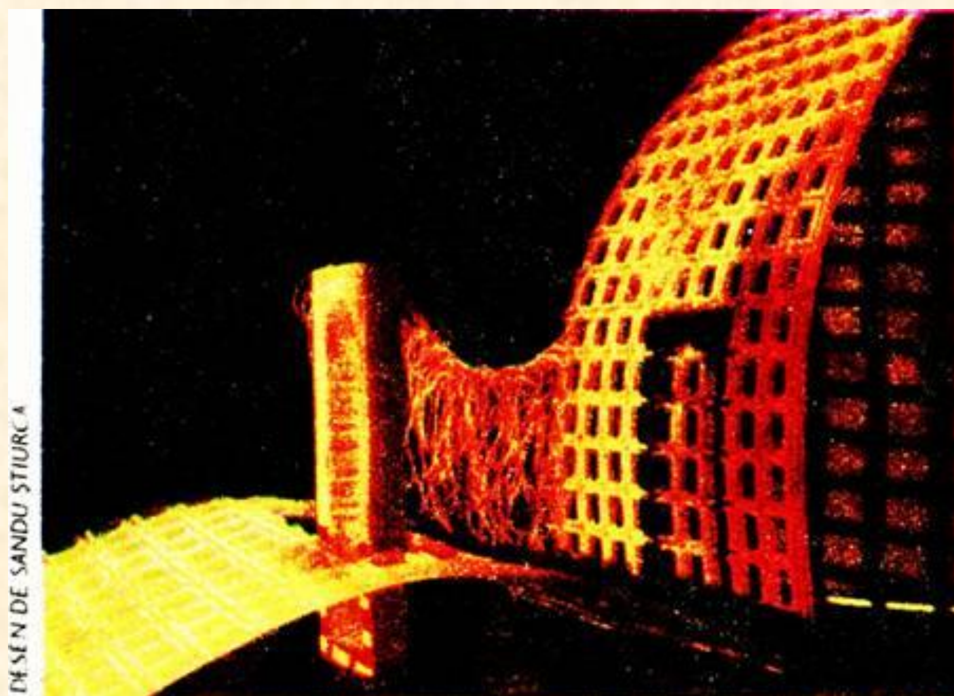
— Publicul ne urmează.

— Şi dacă se răzgîndeşte?

— Şefule, sîntem stăpîni pe instalaţia de amplificare. Dacă publicul nu-i destul de frenetic, punem banda cu aplauze şi strigăte. Sigur că sînt pregătite şi benzi cu fluierături şi huiduieli, pentru cazul că adversarul se dedă la porcării.

— Aţi mai exersat K.O.-uri şi leşinuri? Ultima dată, Larry a făcut impresia unei lebede muribunde.

— De data asta are să pară real – nu-ncape nici o îndoială –, l-am

implicat şi pe medic. Comoţie cerebrală sau cîrcei, totul decurge perfect.

Preşedintele zîmbi mulţumit.

— O să meargă.

Se îndreptă spre Hartigan, juristul.

— Şi tu ce ai în vedere?

Juristul rîse.

— Toate garanţiile juridice au fost luate în seamă. Pentru cazul cel mai rău, am angajat un om care a fost pe vremuri campion la aruncarea cu ghioaga la ţintă. Are sarcina ca, spre sfîrşitul meciului, să zvîrle o sticlă de bere în capul unuia dintre jucătorii noştri. Pe chestia asta introducem un protest şi avem un atu. Dacă ceilalţi cîştigă, determinăm anularea jocului.

— Excelent! spuse Haimes.

În momentul acela sună telefonul interior. Bob ridică receptorul.

— Bob, la mine este o fată, ce să fac?

Darius ascultă cu atenţie, apoi spuse:

— Da, Bob, Desigur, Bob.

Apucă fata de braţ.

Edda ţipă:

— Mă doare.

Încercă să se elibereze, dar Darius o ţinea ca într-o menghină. Pînă la urmă, renunţă la orice rezistentă. Părul i se ciufulise, rujul se întinsese. Nu mai arăta aşa de drăguţă.

Apoi, pe uşă se repeziră paznici, în frunte cu Bob.

— Ce cauţi aici, zdreanţă? ţipă el. Fata îi era lividă de furie. Scoateţi-o de-aici!

Bărbaţii în uniforme cenuşii, cu emblemele roşii ale clubului, o înşfăcară pe Edda şi o tîrîră afară.

— Darius, tu stai şi munceşte mai departe, spuse Bob cu o voce blîndă. Îl ajută să se ridice iar în scaun şi-i fixă centurile. Mai ai o oră de lucru. Ştii doar, încheieturile trebuie să fie perfect dezanchilozate.

— Da, Bob, răspunse Darius şi începu să pedaleze.

Preşedintele ieşi din cameră şi încuie uşa. Paznicii stăteau afară şi ţineau strîns fata să nu fugă.

— Ce voiai de la el? întrebă Bob.

— Am să ţi-o spun pe şleau, scîrbosule, strigă Edda. Mi-a făcut un copil! şi nu vrea să-mi plătească. Dar am să-l dau în judecată. Am să fac un scandal de o să mă pomeniţi. Am să-l împiedic...

Bob o întrerupse.

— Luaţi-o de-aici. Duceţi-o jos în holul hotelului.

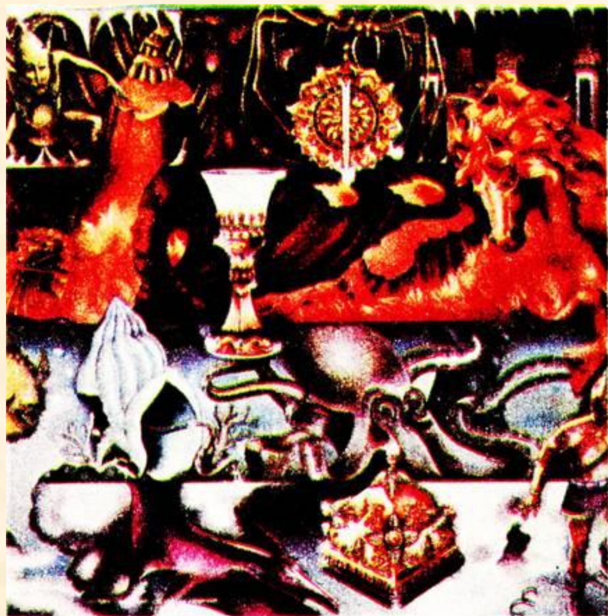
Apoi porni în spatele grupului de bărbaţi care mai mult o purtau decît o însoţeau pe fata ce se zbătea.

În faţa uşii hotelului, se opriră. Bob ieşi, luă un megafon şi, încetul cu încetul, strigătele amuţiră şi se făcu linişte. Bob ridică mîna în semn că vrea să vorbească:

— Oameni buni, rosti el, fiţi înţelegători. Darius trebuie să se antreneze. Vrem doar să cîştigăm jocul pentru voi. El se gîndeşte la fiecare dintre voi. Veniţi azi după-amiază pe stadion. Se va bucura din tot sufletul. Şi acum faceţi loc. Aici e o femeie, a încercat să-l împiedice pe Darius să se antreneze. A intrat pînă în camera lui. A trebuit s-o scoatem cu forţa. Faceţi loc, ca să poată pleca!

Oamenii se dădură puţin în lături. Paznicii o îmbrînciră pe Edda pe drumul care i se deschisese. Cîteva clipe, fata rămase parcă izolată în mijlocul mulţimii, apoi spaţiul se închise brusc şi nu se mai auziră decît strigătele de furie oarbă ale fanilor.

Bob stătea în spatele portalului şi privea afară prin geamul albăstrui. Tumultul din spatele acestuia îi amintea desfăşurarea unui film.

Hartigan, juristul, i se alătură. Pe chipul lui se citea o uşoară îngrijorare.

— Şi ce-o să fie dacă e ceva adevărat din povestea ei? Cum poţi fi sigur că a minţit?

Bob zîmbi. Ochii lui mai urmăreau încă scena de pe stradă.

— În definitiv, ţie pot să-ţi spun adevărul, murmură el. Ai auzit vreodată ca un robot să ajungă tată?

Traducere: A. Gartner

NEÎNCREDERE

HERBERT FRANKE

(Traiul în spaţiul cosmic îi învaţă pe cei în cauză să fie obligatoriu şi necontenit prevăzători. Acest lucru e valabil şi pentru ceilalţi).

CONTACTASERĂ solul pe o suprafaţă netedă din interiorul craterului. Nu departe de ei era nava străină. Îşi aruncară privirile dincolo, dar ca şi ei şi ceilalţi rămaseră în interior. Acum, cînd pentru prima dată ar fi putut să se apropie unii de ceilalţi, ezitau. Şi amîndoi doriseră atît de mult să întîlnească oameni.

Solnow se apropie din nou de emiţător. După încercările chinuitoare de mai multe săptămîni a reuşit să se înţeleagă cu ei cît de cît.

După un timp îi comunica lui Bradford: „Am programat o întîlnire cu ei. Unul de la ei şi unul de la noi se vor întîlni la mijlocul porţiunii de iarbă”.

„Cine merge?” întrebă celălalt.

Solnow rămase pe gînduri o clipă. „N-avem voie să riscăm. Îl trimitem pe Socrates”.

Urmăriră din navă cum robotul dispăru prin deschizătură. Avea ordinul de a analiza precis organismul străinului.

În scurtă vreme veni un semnal. Socrates se întorcea.

„Cum arată ei?” întrebă Bradford

„Aproximativ un metru şi jumătate înălţime, două mîini şi două picioare. Oasele sînt constituite dintr-un aliaj de wolfram şi aluminiu; înmagazinare de energie pe baza electrochimică,

gîndire pozitronică...” Îşi continuă descrierea încă un timp, după care Bradford îl întrerupse dezamăgit:

„Iarăşi nu sînt oameni! Sistemul lor n-are nici cea mai mică asemănare cu al nostru. Ei seamănă mai mult cu Socrates al nostru!”

„Tocmai asta-i”, murmură Solnow, „şi mă întreb...”, oprindu-se.

„Ce vrei să spui?”, întrebă Bradford.

„Dacă ne sînt asemănători, trebuie să se şi comporte asemănător! Te-ai gîndit la asta?”

Bradford rămase puţin pe gînduri: „Crezi că...?”

„Bineînţeles!”, îl asigură Solnow.

Săriră prin trapă şi alergară spre nava străină. Dincolo se deschise o uşă şi trei făpturi ieşiră afară. Erau puţin mai mari decît ei, foarte zvelţi, piele gălbuie, craniul mare, puţin cam ciudaţi. Dar erau oameni! S-au întîlnit la fîşia verde. Au început să strige unii la alţii. Nu s-au putut înţelege deloc. După un timp Bradford le întinse mîinile. Au priceput imediat. Primul pas era făcut.

De data asta roboţii aşteptau liniştiţi în nave.

Traducere: WILHELM JÄGER

EXPEDIŢIA

HERBERT FRANKE

— Nu-i sarcina noastră să decidem asupra vinovaţilor sau nevinovaţilor, spuse Vertain, preşedintele comisiei. Vrem să descoperim cum s-a ajuns la catastrofă. Realist, precis, exact. Fără emoţii. Asta-i totul.

În mica sală de şedinţe a Institutului erau reuniţi experţii autorităţii de control şi membrii expediţiei, în măsura în care se întorseseră. Doar pe marele ecran se putea observa o mişcare: ce se vedea era o fetiţă de cinci sau şase ani, înconjurată de jucării, dar copilul nu era atras decît de dulciurile ce-i fuseseră puse la îndemînă. Ascundea bomboanele de ciocolată învelite în hîrtie colorată în spatele unor animale de pluş şi al unor perne, se uita în jur, trăgea cu urechea, le ascundea în alt loc...

Vertain se îndreptă către un om de statură impunătoare aşezat în partea dreaptă a rîndului format de participanţii la expediţie.

— Cel mai bine ar fi fost să începi dumneata, Gowin.

— În ordine.

Gowin îşi luă privirea de la copilul care se juca. Puţin nesigur, începu:

— Preambulul este cunoscut. Institutul de Cercetări al Mediului Înconjurător avea nevoie de date noi. În ultimul timp se schimbase compoziţia aerului din exterior, crescuse procentul bioxidului de carbon şi al azotului. De asemenea, crescuse şi conţinutul în bacterii. Urma ca noi să descoperim cauzele. Din partea guvernului, am primit o autorizaţie de ieşire pe uscat.

Se opri.

Preşedintele îl ajută să continue.

— Aţi fost echipaţi corespunzător?

— Da. Desigur. Aveam de toate. Alimente, apă, filtre de aer, medicamente...

— Dar arme nu, interveni Petrovski, şeful tehnic ai Institutului.

— Arme nu, dar pentru ce să le fi luat?... Habar n-aveam pe atunci. Cine ar fi putut să-şi închipuie că afară... (Fără să vrea, Gowin privi spre fereastra prin care pătrundea în sală o slabă lumină galben-verzuie.) Socoteam lumea de afară moartă. De ani de zile n-a mai părăsit nici un om oraşele noastre de pe fundul mării.

— Tocmai, spuse Petrovski.

Vertain făcu un semn cu mîna.

— Mai departe, ceru el.

— Am călătorit în trei vehicule speciale, fiecare dintre ele constituind un sistem autonom de supravieţuire; jos, o încăpere de locuit; sus, cabina de comandă acoperită cu cupolă din sticlă de cuarţ cu conţinut de plumb, ca protecţie împotriva radiaţiilor. Totul era închis ermetic din cauză bacteriilor. Deci, blindate pe şenile, cîte unul pentru două persoane. Un vas de acostare ne-a dus la mal.

— Ce se vedea afară? întrebă biologul Ruarka.

— La început, am găsit totul aşa cum ne-a fost descris: ruinele suburbiilor, munţii de moloz şi gunoi, praful, ceaţa; soarele se desluşea doar ca un disc lăptos.

— Animale, plante?

— Nici un fel de animale, la început, răspunse Gowin. Mai tîrziu am speriat nişte şobolani. Exemplare cărnoase, grase, mult mai mari decît cele descrise în lucrările istorice. Puteau să fie vreo mie, pe un loc viran, între dărîmăturile unui zid. Murry şi cu mine am coborît să prindem cîţiva. Evident, eram îmbrăcaţi în costumele de protecţie. Am luat plase cu noi, eram pregătiţi pentru o vînătoare. Dar ei n-au fugit, ci au venit spre noi. Nu, nu ne-au atacat. Ne-au adulmecat cizmele, s-au aşezat pe labele dinapoi. Puteam să-i apucăm cu mîna.

— Între timp, au fost cercetaţi, interveni Ruarka. Sînt şobolani albi. Albinos. Bine hrăniţi. De-a dreptul îndopaţi.

— Ar fi trebuit dă ne dea de gîndit, spuse Gowin. Dar voiam să mergem mai departe, să pătrundem cîţiva kilometri în interior; drumul era dificil... Deseori a trebuit să înfruntăm nişte mase vîscoase, detritus putrezit care, pe ici, pe colo, a început să se scurgă. Odată, vehiculul lui Anthony s-a scufundat pînă la jumătate în această masă, am avut de furcă pînă ce, cu cabluri de oţel, l-am putut trage afară. Mai tîrziu, am sesizat ceva privind modificarea compoziţiei aerului. Ajunsesem la albia unui rîu, cursul apei era stăvilit – un pod dărîmat, nişte aluviuni îngrămădite –, lichidul se scurgea peste maluri, forma băltoace şi mici lacuri, iar pe malurile acestora am găsit un acoperămînt de culoare cenuşiu-verzuie, ciuperci sau alge. Acolo procentul de azot se afla considerabil peste nivelul normal.

— E vorba de simbioze, explică Ruarka, alge şi bacterii cu un metabolism remarcabil. Eliberează azot şi consumă în schimb...

Vertain îl întrerupse.

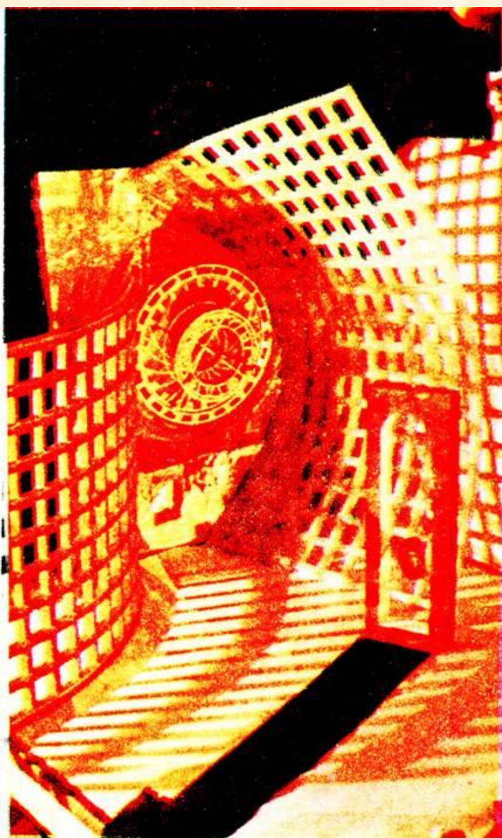
— Poate că o simplă referire la buletinul de analiză este suficient. Acum acesta este accesibil la banca de date sub indicativul UP 7.

— Ar fi totuşi de adăugat că apariţia acestor organisme nu explică defel creşterea conţinutului în azot, adăugă Ruarka.

Se produse o mică pauză. Vertain răsfoia un vraf de fotocopii.

— Poate că mai în interiorul teritoriului s-ar fi găsit mai multe puncte de referinţă.

— N-am ajuns pînă acolo, raportă Gowin. Greutăţile au început să se înmulţească. Chiar în faţa noastră se prăbuşi o clădire. Cît pe ce să fim îngropaţi sub dărîmături! Apoi, Larry trecu cu blindatul său printr-o vîlcea în care se întindeau cîteva băltoace cu un lichid tulbure. Am crezut că e apă, dar a fost vorba de acid sulfuric. Articulaţiile şenilelor s-au corodat, vehiculul a devenit inutilizabil şi a trebuit să-l abandonăm. Din acel moment, am călătorit numai cu două tanchete, ne împărţeam cîte trei camera de locuit. Cam incomod, dar încă nici un motiv să ne întoarcem.

În noaptea aceea, s-a întîmplat incidentul cu containerul de cobalt. Aparatele noastre Geiger fuseseră permanent în funcţiune şi doar rareori am ajuns în zone fierbinţi. Evident că treceam cu o deosebită atenţie în revistă locurile în care intenţionam să înnoptăm. Aşa am făcut şi de data aceasta. Totul a fost în ordine. Cînd ne-am trezit, indicatoarele Geiger ticăiau ca înnebunite. Mai întîi ne-am îndepărtat de zona radiaţiilor şi abia după aceea am cercetat ce se întîmplase. Sub vehiculul lui Ed se afla un container de cobalt deschis. Cîmpul radiaţiilor gama ajunsese pînă la locurile noastre de dormit.

— Pînă atunci n-aţi bănuit nimic? întrebă Petrovski. O

umbră trecu peste chipurile participanţilor. Pîcle groase şi negre pluteau afară prin faţa ferestrei. Vertain aprinse discul luminiscent,

— Nu, răspunse Gowin. Ne aflasem într-o vale – containerul s-ar fi putut rostogoli de la sine. Ştiam doar cu cîtă neglijenţă au manevrat, pe vremuri, locuitorii oraşelor reziduurile radioactive,

Ruarka ridică mîna:

— Poate că totuşi aţi tratat cu prea multă uşurinţă regulamentul de securitate?

— Nu, am fost, fără îndoială, neobişnuit de prudenţi, îl linişti Gowin. Nu ne mai simţeam atît de în siguranţă ca la început. Dar tocmai de aceea nu ştiam dacă nu cumva n-o fi vreo închipuire de-a noastră... existau semne...

— Ce fel de semne?

— Sfărîmături ce cădeau, un pod care părea că tocmai se prăbuşise, cîteva urme şterse... dar toate puteau fi şi de origine naturală.

— Cum v-aţi simţit după acţiunea radiaţiilor? întrebă Griscoll, medicul.

— O greaţă uşoară, care însă a dispărut după un timp. Numai Larry nu-şi revenea. El s-a aflat cel aproape de container.

— ...şi a recepţionai doza cea mai mare, adăugă Griscoll.

— Apoi s-a întîmplat nenorocirea cu Ed. Ajunsesem la nişte munţi de gunoaie îngrămădite unde ardea ceva. Încă de departe, am simţit mirosul, chiar prin filtre. Deasupra mormanelor se ridicau nori negri. Nu era un foc deschis, mai curînd o mocneală. Vîntul împingea cenuşa spre noi, iar aerul fierbinte ne frigea. În apropiere, am găsit nişte plante cărnoase, neobişnuite, cu frunze late, verzi cu o nuanţă roză. Creşteau în băltoace. Ed a coborît, intenţiona să culeagă cîteva exemplare. Atunci apa se învolbură, un animal lung de culoare albă-cenuşie îl apucă de picior cu fălcile-i puternice. Se prăbuşi... din toate părţile s-au apropiat altele şi l-au înconjurat... nu l-am mai putut ajuta.

Biologul îşi drese glasul:

— Gowin ne-a dat fotografiile. E vorba de un gen de caimani cu ochelari, dar mai mari şi nepigmentaţi.

— Mai departe, ceru Vertain. Vă rog, continuaţi.

— Rămăseserăm cinci. Desigur că am făcut cale întoarsă. Am vrut să ne înapoiem cît mai repede. Într-un moment în care am încercat să îndepărtăm o grămadă de bare metalice ce ne stăteau în drum, Anthony a auzit nişte plînsete. Zgomotul venea dintr-o pivniţă. Anthony şi cu mine ne-am furişat cu grijă, am coborît cîteva trepte şi am văzut omul; un individ murdar, cu

părul îmbîcsit, îmbrăcat în zdrenţe. Se apucase să bată fetiţa...

Ca la un ordin, toţi priviră la copilul ce mai putea fi văzut pe ecran. Adormise pe un scăunel, dar dormea neliniştit, sucindu-se încolo şi încoace.

— Cînd ne-a văzut, a dispărut ca fulgerul, ascunzîndu-se într-o gaură întunecată. Nu l-am urmat. Copilul plîngea. Anthony a vrut să-l ridice, dar copilul l-a zgîriat şi a trebuit să-l ajut. Lovea în jur şi mi-a smuls masca de aer de pe obraz. Dar Anthony înnebunise cu totul. A luat copilul cu el, l-a băgat sub duş i-a dat să mănînce. După o oră, fetiţa se lăsa mîngîiată, dar numai de Anthony. La stăruinţele lui, am luat copilul cu noi. Ce puteam face altceva? Apoi atacurile au devenit deschise şi am văzut oamenii – fiinţe zdrenţăroase, mulţi schimonosiţi, cu mutre încruntate şi pline de ură.

— Poate că erau pe deplin normali şi nu încercau decît să apere ceea ce le aparţinea.

— Poate, spuse iritat Gowin. Şi continuă: Am dibuit un drum care să ne scoată din cîmpul de ruine, dar ei trebuie să fi observat că dacă o luam pe acolo le vom scăpa cu totul. Mai era de străbătut o trecătoare îngustă şi acolo mai făcură o încercare. Construiseră o baricadă şi aruncau cu pietre în noi. Apoi se auziră împuşcături, numai trei sau patru, dar un glonte străbătu cupola de sticlă şi-l lovi pe Anthony.

Se opri puţin, Se uită la copilul care dormea fără să-l vadă de fapt. Nimeni nu vorbea. Apoi Gowin îşi încheie raportul:

— Pînă atunci, abia dacă ne apăraserăm, dar atunci... e adevărat nu aveam arme; aveam în schimb aruncătoarele de flăcări. În unele locuri le întrebuinţaserăm pentru a ne netezi drumul. Acum le-am pus din nou în funcţiune. Am îndreptat flăcările înaintea noastră şi, acoperiţi astfel, am străpuns baricadele. Patru ore mai tîrziu, ne-a preluat nava. Asta-i tot.

Vertain extrase din fanta distribuitorului rola cu textul imprimat al discuţiilor, netezi hîrtia şi o împături. Partea oficială era încheiată, dar toţi rămaseră la locurile lor.

— Şi ce vom întreprinde mai departe? întrebă Petrovski,

— Afară sînt oameni. Habar n-am avut. Strămoşii lor aparţin probabil acelora care n-au participat la refugiul sub apă. Au preferat viaţa în smog, murdărie şi aer poluat, unei existenţe curate, dar sub apă. Au trăit mai departe în oraşe şi n-au fost în stare să împiedice degradarea lumii lor. Nimeni n-a putut bănui că, în aceste condiţii, unii dintre ei au rămas în viaţă.

Vertain pronunţă ceea ce se întrebau cu toţii;

— Trebuie oare să-i ajutăm? Nu pot fi chiar atît de mulţi. Să-i aducem aici în lumea noastră sigură şi igienică, aşa cum am făcut cu fetiţa care doarme acolo? Copilul îşi duse mîinile în faţa ochilor de parcă încerca să se ascundă.

Gowin avea ca şi ceilalţi inima îndoită. Oare copilul va fi mai fericit aici jos, sub apă? Din nou privi pe fereastră, Apa era tulbure, particule înnămolite pluteau prin faţa geamului – plancton, bulgări de bacterii, materiale din instalaţiile de purificare. Care le era misiunea? Unde? Vag, Gowin îşi aminti de un raport de demult despre mări – despre apă albastră, azurie, limpede, precum cristalul.

Traducere: A. GARTNER